

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skarg M. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 20 maja 2010 r.,
w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko P. O. i R. O.
o zapłatę 1.393, 75 zł i o wydanie,
z powództwa M. M.
przeciwko Z.O. i L. O.
o zapłatę 358,70 zł
z powództwa M. M.
przeciwko B. O. i A. O.
o zapłatę 361, 35 zł
z powództwa M. M.
przeciwko G. Z. i E. Z.
o zapłatę 519, 45 zł i o wydanie
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2013 r.,

odrzuca skargi.

Uzasadnienie

W związku z czterema skargami powoda M. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 maja 2010 r., wydanego w połączonych do wspólnego rozpoznania sprawach z jego powództwa przeciwko L. O. i Z. O. o zapłatę, G. Z. i E. Z. o zapłatę i wydanie nieruchomości, B. O. i A. O. o zapłatę oraz przeciwko P. O. i R. O. o zapłatę i wydanie nieruchomości, należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie tego wyroku, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Żadna z czterech skarg nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl.; z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ten wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zobowiązuje skarżących do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania

lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających ich twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powołają w skardze nie tylko wszystkie znane im fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem, a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powołają dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl.; z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił w żadnej ze skarg. Poprzestał bowiem na oświadczeniu o poniesieniu szkód wraz ze wskazaniem ich wysokości. Nie przedstawił jednak jakichkolwiek skonkretyzowanych dowodów lub ich surogatów na okoliczność ich poniesienia, odwołując się jedynie do dowodów znajdujących się w aktach postępowania przed Sądami obu instancji. Z dowodów tych, a w szczególności z zaświadczenia wydanego przez pośrednika obrotu nieruchomości M. K., wzmiankowanego w każdej ze skarg, nie wynika by rozmiar poniesionych przez powoda szkód odpowiadał wartościom przytoczonym w poszczególnych skargach.

Ponadto w żadnej z tych czterech skarg nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ w każdej z nich skarżący ograniczył się tylko do stwierdzenia, że brak jest ustawowych przesłanek do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a nadto że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.